

CONTEXT

ESPERANÇA DE VIDA

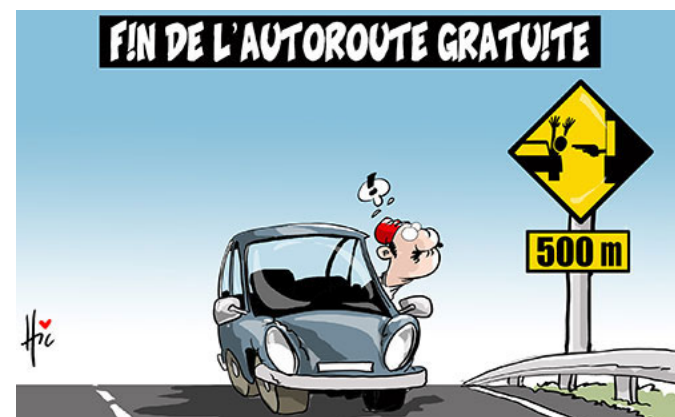
Les autopistes catalanes, col·lapsades

Catalunya és un dels països amb més esperança de vida. Sorprenent dada si pensem en la pressió fiscal, política i policial que pateix, però números canten. El fenomen fins ara s'ha estudiat des d'una base essencialment mèdica però les avançades tècniques d'investigació interdisciplinar, ha donat els seus fruits. Ara sabem que el català viu més perquè així com en altres països els avis resisteixen a la mort perquè volen veure néixer al seu net, aquí el català es resisteix a morir fins que les obres del seu carrer no hagin finalitzat.

No és que Madrid no enviï els diners, no es que entre nosaltres no ens posem d'acord, ni res de res. És genètic.

Imagineu la Sagrada Família, generacions senceres han mort mirant al cel no per qüestions religioses sinó per comprovar si s'havia acabat l'agulla de la torre lateral del temple... Doncs així anem també amb la Plaça de les Glòries a la de l'escorxador, o de Lesseps, o el metro...

Fa anys que sabíem la futura gratuïtat de les autopistes. En aquests temps, ni un estudi estratègic, ni una variant, ni un desdoblament, ni una millora de

les vies comarcals. La improvisació ha estat, com de costum, la llei aplicada a un canvi de mobilitat més que previsible.

I així els catalans seguiran vivint a l'espera del desbloqueig de l'autopista, i ens morirem vells, molt vells, en un embús de circulació.

